

VII

Въ Азия Аравитенитѣ се срѣшнахъ и влѣзохъ въ близки сношения съ Християнската секта на Несторіянци-тѣ, а въ Африка съ тамкашни-тѣ Евреи. Несторіянска-та секта основалѣ въ начало-то на V вѣкъ Цариградския патриархъ Несторъ, който по причина на еретическото си учение за Света Богородица билъ сваленъ отъ епископския чинъ и прокълнатъ (анатемисанъ) отъ вселенския съборъ. Той умрѣлъ заточенъ въ единъ отдалеченъ Египетски оазисъ. Подиръ паданъето на своя учитель, голѣмъ брой отъ привърженцитѣ на бившия патриархъ настанили се по брѣгове-тѣ на Ефратъ и тамъ основали тѣй нарѣчена-та Халдейска Църква. Мнозина отъ тѣзи еретици се занимавали съ стара-та наука; тѣ отворили въ Едеса и нѣколко школи. Въ тѣзи школи се преподавало: сирски езикъ, нѣкои отбрани грѣцки и латински рѣкописи, съчинения-та на Аристотеля и природна-та история на Плиния старий. Несторіянска-та община, безъ да гледа че Византийско-то правителство се мѣчило съвсѣмъ да удуши дори и най-малко-то поевление на самостоятелно мисление, сѣ пакъ продължавала свои-тѣ занимания, като избирала повече-то таквизи нѣшта, които малко-много боравили съ природа-та. — Несторіянци-тѣ особенно се старали да събиратъ и да изучаватъ съчинения-та на старо-грѣцки-тѣ (елински) лѣкари, напр. на Ипократа, на Херофила, на Еразистрата и други. Разу-